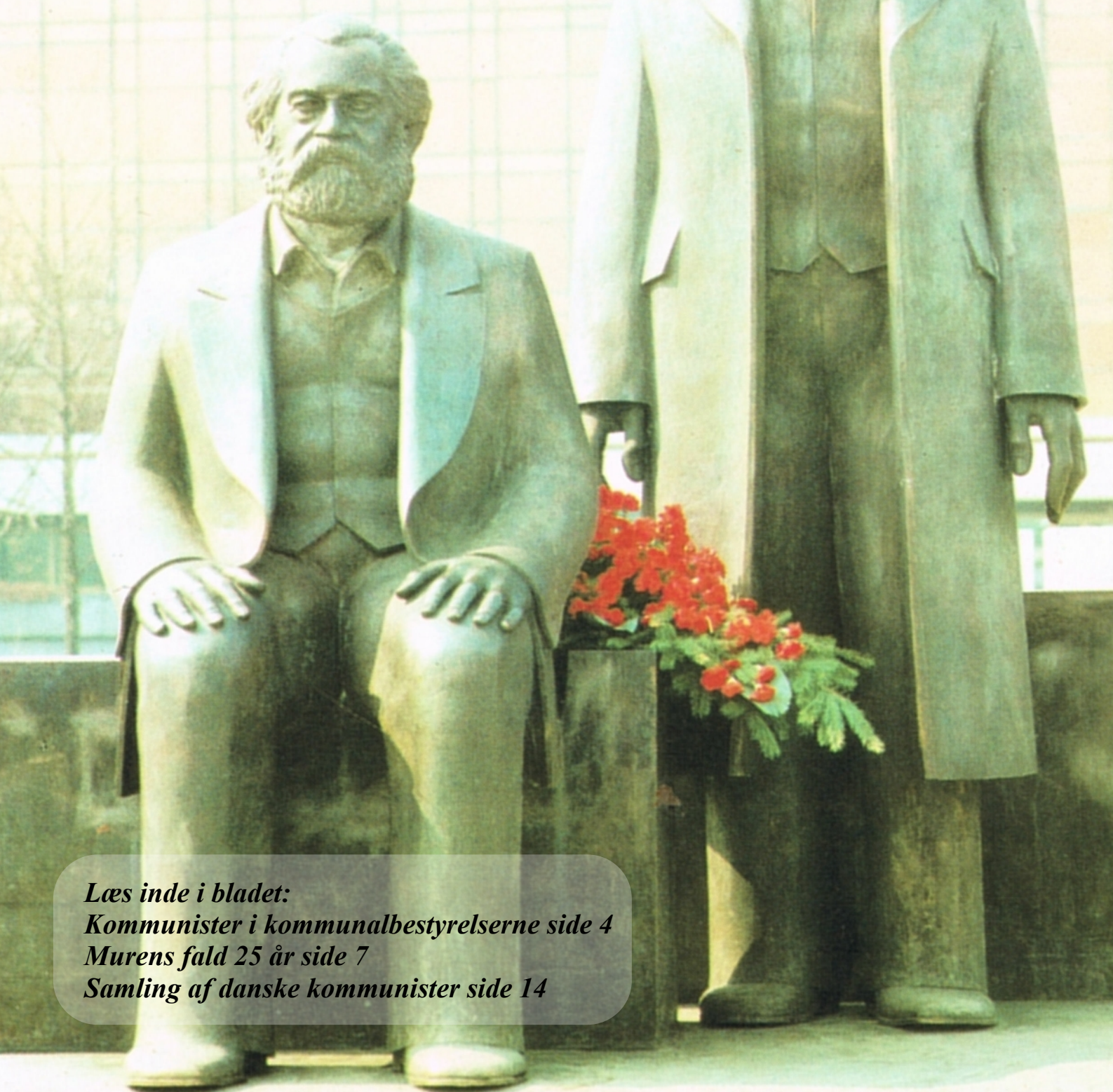

Skub!!!

DKP • Information • Debat • Aktivitet

NR. 4 • NOVEMBER 2014

Læs inde i bladet:

Kommunister i kommunalbestyrelserne side 4

Murens fald 25 år side 7

Samling af danske kommunister side 14

Indholdsfortegnelse

Kommunister i kommunalbestyrelserne	side 4
De europæiske kommunisters møde i Bruxelles	side 6
Mine dage i fremtiden II	side 7
Vi sender vores sønner	side 12
Samling af danske kommunister	side 14
Skoling i Midtjylland	side 16
DKP	side 20
Bøger	side 22
Debat	side 23
Indsamlingsaktiviteter	side 24

Forsidebilledet: Karl Marx og Friedrich Engels i Berlin. Se artiklen på side 7.

Manuskripter til Skub

modtages gerne på papir, men helst i digital form – tekster i et tekstbehandlingsformat (Word eller WordPerfect, *ikke* pdf eller billedfil), billeder i gængse billedformater og i en passende høj opløsning (filstørrelse mindst 100 KB). Tekst og billeder fremsendes som selvstændige filer, *ikke* integrerede i samme dokument. Begge dele kan mailes til redaktørens e-adresse hedin@c.dk.

På forhånd tak.

Red.

Åbningstider

for DKP's sekretariat og partitbutik,
Frederikssundsvej 64, København NV

Torsdag kl. 13-16 Ejnar Olgenkjær
Fredag kl. 13-16 Per Feldballe Eriksen

Telefon: 33 91 66 44

Skub nr. 4 november 2014
Udgivet af Danmarks Kommunistiske Parti
Frederikssundsvej 64, 2400 København NV
Tlf.: 33 91 66 44
www.dkp.dk
E-post dkp@dkp.dk
Giro 5 00 27 53

LaserTryk, Århus

Ansvarshavende redaktør:
Henrik Stamer Hedin

Synspunkter fremsat i signerede artikler dækker ikke nødvendigvis redaktionens eller partiledelsens holdning.

Skub udkommer 4 gange om året. Årsabonnement: Kr. 200

Deadline næste gang den 2. januar 2015

Bladfonden

Juli 2014:

Agnes Ruben, København N,	kr.	100
Anders Kristensen, København K,	kr.	100
Steffen Schjørring, Helsingør,	kr.	100
Kaj Steinicke, Nykøbing F	kr.	50
Erna & Per Eriksen, Søborg,	kr.	200
Agnethe Falbe Paludan, København Ø,	kr.	100
Jens Fransen, Slagelse,	kr.	100

I alt

kr. 750

August 2014:

Gitte Thomsen, Nørresundby,	kr.	300
Lilli Swing, Frederiksberg,	kr.	200
Gitte Thomsen, Nørresundby,	kr.	564
Birgit Poulsen, Kastrup,	kr.	250
Leif Vangskjær, København NV,	kr.	125
Erna & Per Eriksen, Søborg,	kr.	200
Birthe Hansen, Skovlunde,	kr.	100
Steffen Schjørring, Helsingør,	kr.	100

I alt

kr. 1.839

September 2014:

Agnes Ruben, København N,	kr.	100
Sommerfest Amager, Hovedstadens distrikt,	kr.	1.285
Indsamling, Birgit Poulsen, Hovedstaden,	kr.	150
Indsamlingsfest, LL-møde 30/8,	kr.	1.538
Lilli Swing, Frederiksberg,	kr.	200
Anders Kristensen, København K,	kr.	100
Finn Hermann, København N,	kr.	100
Pensionisternes Kulturforening,	kr.	300
Skub's halvdel af overskud fra Kommunister og Kultur,		
Odsherred lørdag d. 6/9,	kr.	5.345
Ditlev Petersen, Termestrup,	kr.	200
Luca,	kr.	100
Erna & Per Eriksen, Søborg, k	r.	200
Jan Elis Olsen, København NV,	kr.	100
Skub-indsamling, DKP, Nordsjællands Afd.	kr.	1.000
Elsa Mortensen, Næstved,	kr.	100
Jens Erik Buur, Hou,	kr.	100
Jørgen Albrechtsen, Fårevejle, indsamlingsliste,	kr.	500
Indsamling, Birgit Poulsen, Kastrup,	kr.	200
Helle Lindgård, Højbjerg,	kr.	150
Birthe Hansen, Skovlunde,	kr.	500
N. Rosendal Jensen, Tikøb,	kr.	200
Jørgen Bruno Jensen, Frederiksberg C,	kr.	100
Indsamling, Hovedstaden, afr. liste H 1,	kr.	200

I alt

kr. 12.768

Juli kvartal i alt

kr. 15.537

Oktober 2014:

Henning Jakobsen, København S,	kr.	100
Luca F.,	kr.	100
Skub-indsamling, Midtjysk, del 1,	kr.	1.840
Gitte Thomsen, Nørresundby,	kr.	1.128
Erna & Per Eriksen, Søborg,	kr.	200
Medlemsmøde, Hovedstaden,	kr.	93
Jens Fransen, Slagelse,	kr.	150
Niels Grøn, Ishøj,	kr.	200
Leif Vangskjær, København NV,	kr.	125
Gitte Thomsen, Nørresundby,	kr.	708
Skub-indsamling, Midtjysk, del 2,	kr.	1.000
Skub-indsamling, Midtjysk, del 3,	kr.	1.690

I alt

kr. 7.334

Bidrag til DKP's bladfond (dvs. bladene *Skub* og *DKP-nyt*) kan indsættes på giro 5 00 27 53.

Et jubilæumsår

Dette efterår, efteråret 2014, er jubilæernes tid – de store verdenshistoriske jubilæers. Netop nu, mens sidste hånd lægges på nærværende blad, fejres 25-året for »murens fald«. Og det er vel noget at fejre, skulle man synes! »Hele verden vil vi gøre åben, bryde alle grænser ned,« synger vi. »Murens fald« behandles inde i bladet. Her skal kun siges så meget, at åbningen af det østlige Tyskland – og dermed det østlige Europa – for vesttysk imperialisme formentlig var den begivenhed, som mere end nogen anden enkeltbegivenhed i de år bidrog til at smadre det stabile, fredelige Europa, der var opbygget på to verdenskriges ruiner. Som sådan fejres den i hvert fald af dem, der ønskede denne fredsperiode bragt til ophør, såvel som af dem, der tankeløst trasker i deres spor. Få år efter »murens fald« rasede krigen på Balkan; i dag raser den i Ukraine, hvor man også har planer om en ny grænsemur. Alt sammen er det konsekvenser af den nye verdens(u)orden, der opstod med »murens fald«.

At man i år fejrer »murens fald«, går fint i tråd med, at man herhjemme festligholder nederlaget i 1864.

Men det helt store jubilæum i år er selvfølgelig 100-året for Første Verdenskrigs udbrud. Dette jubilæum står som overskrift over det møde, Europas kommunistiske partier afholdt i EU-parlamentet i Bruxelles i dette selvsamme efterår, og hvorfra der rapporteres inde i bladet. Den moderne kommunistiske bevægelse opstod som en reaktion på verdenskrigens ødelæggelser og myrderier og på de europæiske socialdemokratiers første store, verdenshistoriske svigt, da de i næsten samlet trop indgik borgfred med kapitalen og stemte for krigsbevillingerne. De kommunistiske partier har hovedæren for sejren over fascismen og for det halve århundredes fred i Europa, som gik til ende i disse dage for 25 år siden.

Og så er vi ved det sidste af dette efterårs store jubilæer. Den 9. november 1919 – faktisk samme dag som »murens fald« 70 år senere – stiftedes Danmarks Kommunistiske Parti. 95 år har DKP i dag eksisteret. I 95 år har Danmarks Kommunistiske Parti spillet en central rolle i danmarkshistorien. Det var DKP, der gik forrest i kampen for Danmarks frihed fra tysk og nazistisk besættelse. Det var danske kommunister, der i 30'erne organiserede de arbejdsløse og i 60'erne genrejste fagbevægelsen som kamporganisation og dermed skabte den velfærd, som almindelige danskere kan glæde sig over i dag. Og det var DKP, der viste vejen i den nye frihedskamp mod EF og EU.

Denne kamp har kendt både sejre og nederlag. En sejr var det, da vi to gange afviste euroen; hvor vigtigt *det* var, så vi demonstreret for kun et par år siden. Og hvor vigtig kampen mod EU stadig er, ser vi i disse dage, efter at det er blevet afsløret, hvordan finanskapitalen, både den danske og den multinationale, har snydt sig fra at betale den beskedne skat, de skulle have betalt i f.eks. Danmark, ved at overføre profitten til Luxembourg og dér skaffe sig en lukrativ aftale med myndighederne om en endnu mere beskeden skat – som så tilfalder Luxembourg, ikke f.eks. Danmark. På den måde profiterer både finanskapitalen og Luxembourg, mens vi andre må betale. Eksempel: Inden salget af TDC til multinationale kapitalfonde betalte selskabet et milliardbeløb i skat; efter salget faldt skatten til 0 i kraft af de nye ejeres aftaler med den luxembourgske stat. I stedet for at gå til fornuftigt offentligt forbrug eller produktive investeringer bliver milliarderne nu ødet på kriseskabende spekulation.

Afsløringen vakte opsigt og forargelse blandt danske politikere i samtlige lejre, men forståelsen af, hvad det egentlig var, der skete, var det småt med. Betegnende er DF'eren Morten Messerschmidts reaktion: »Sådan agerer man ikke i et samarbejde som EU!« udtalte han forarget.

Jo, det er netop, hvad man gør! Baggrunden for, at fidusen kan lade sig gøre, er kapitalens frie bevægelighed. Og kapitalens frie bevægelighed er en af EU's grundpiller.

Der skal nok blive grebet ind. Lige nu tales der om at anklage Luxembourg for »ulovlig statsstøtte«. Én ting kan vi være sikre på: Kapitalens frie bevægelighed bliver der ikke rørt ved.

Kapitalens frihed er menneskers ufrihed. Det indså kommunisterne før alle andre. Derfor er der grund til at fejre, at Danmarks Kommunistiske Parti nu har bestået i 95 år.

Hold gejsten oppe – og Rød Front!

Kommunister i kommunalbestyrelserne i Nordsjælland

Af Gerhard Wehlitz

Ved kommunalvalget sidste år blev fire DKP-medlemmer valgt for Enhedslisten i fire kommuner i Region Hovedstaden. *Skub* har bedt to af disse kammerater – Tue Tortzen (Hillerød) og Jacob Jensen (Rudersdal) – uddybe deres tanker om som kommunist at opstille på Enhedslistens grundlag.

Hvorfor Enhedslisten?

»Vi er ikke valgt som kommunister, men på Enhedslistens grundlag,« siger Jacob og Tue samstemmende.

»Klassekampen i dag er jo desværre ikke til at opstille på en rendyrket kommunistisk liste. Så det er fint nok, at det kommunalpolitiske arbejde foregår på Enhedslistens grundlag. Det vil være dumt at isolere sig fra Enhedslisten – der er ikke så meget marxistisk-ideologisk indhold i det kommunalpolitiske arbejde, hvor det mere handler om at skabe forbedringer på konkrete områder,« uddyber Tue og fortsætter: »Enhedsfrontsbevægelsen i dag er en underlig ting, men er jo historisk betinget. Enhedslisten har opnået en mægtig parlamentarisk indflydelse, som vi aldrig havde kunnet opnå selv – uanset om vi stillede op sammen med de andre kommunistiske partier. Som tiden er nu, bliver der ikke valgt kommunister på egne lister til noget som helst i Danmark – det må vi bare erkende!«

På spørgsmålet om behovet for en sammenlægning af K-partierne er svaret: »Jo, da. Det er en del af løsningen. Vi er nødsaget til at styrke partiet, og når de kommunistiske partier finder sammen, vil det være en styrkelse af Enhedslistens

marxistiske rygrad. Dette kræver jo en enighed om Enhedslisten som det parlamentariske grundlag.« Tue har stor erfaring i med udgangspunkt i partiets marxistiske grundlag at arbejde i Enhedslisten. »Behovet er særlig stort i fagbevægelsen, hvor man skriger efter nogen, som kan sætte en progressiv dagsorden,« fortsætter Tue, »og det er Enhedslisten desværre ikke i stand til. Det er kommunister, som skal gøre det. Med ét fælles kommunistisk parti vil vi kunne sætte den nødvendige dagsorden.«

Det kommunalpolitiske arbejde

Er opgaven at være vagthund i byrådssalen? Jacob: »Det er det også ... og påpege urimeligheder og tidligere uhensigtsmæssige beslutninger, men vi vil jo også have indflydelse og bestemme.« Og at stille konkrete forslag til forbedringer ser Tue gode muligheder for på teknik- og miljøområdet (både Tue og Jacob sidder i de respektive kommunale teknik- og miljøudvalg, *red.*). Tue remser op, mens Jacob lytter interesseret med som ny »lærling«: »Følgende skal fremhæves: Undersøg i kommunen, om der er vedtaget en spildevandsplan, herunder separatkloakering for regnvandsafledning, om energibesparende foranstaltninger på kommunale bygninger, om der påtænkes geo-termi (varme fra undergrunden), etablering af cykelstier, på hvilke vilkår beslutes en evt. udlicitering, social dumping osv. Men også mere »bløde« områder skal der være fokus på, herunder institutionstakster, forholdene på ældre-, psykiatri- og handicapområdet.« »Nu sidder jeg også i Forsyningsområdet,« fortsætter Tue, »og her er det vigtigt at koncentrere sig om affaldssortering og fjernvarmenettet. Det er områder, hvor det er vigtigt at koordinere tiltagene blandt Nordsjællandske kommuner.«

Jacob Jensen, Rudersdal kommune

Tue Tortzen, Hillerød kommune

Netværk

»Vi står til ansvar for vores handlinger i Enhedsliste-afdelingen,« starter Jacob, »og selvfølgelig vil vi afholde jævnlige møder i vores afdeling med kommunalpolitiske punkter. Her vil jeg også fremsætte mine tanker og ideer til kommunalpolitiske tiltag – og så lytte til kammeraterne.«

»Det er klart,« fortsætter Tue, »men meget vigtigt er også at have en rigtig god kontakt til fagforeningerne og de-

res tillidsmænd, således at der kan skabes forbindelse til »fod-folket«, arbejderen på gulvet. Desuden er kontakter til forskellige interesseorganisationer af stor betydning. Jeg har gode erfaringer med mine kontakter til f.eks. Cyklistforbundet, Jagtforeningen og ja, sågar Hjemmeværnet...«

EU's indflydelse på kommunal politiske forhold

Da snakken kommer til at dreje sig om EU, begynder der at tegne sig dybe furer i kammeraternes pande.

»Jeg kan tydeligt huske på et møde i KL (Kommunernes Landsforening, red.),« fortæller Tue, »hvor Bjarne Corrydon, regeringens finansminister, ivrigt og ihærdigt redegjorde for EU's finanspagt. Dette skurrer virkelig dybt i mine øren – hårrejsende. Værst var det dog at være vidne til forsamlingens

efterfølgende højlydte og begejstrede bifald. Men med den neo-liberalistiske økonomiske politik, som EU dikterer, har det markant indvirkning også på den kommunalpolitiske scene. Nogle gange kan man føle sig hensat til »ren brandslukning« – et valg mellem pest og kolera. Så, Jacob, og andre nyvalgte byrødder: Hold gejsten oppe – og husk: Rød front!«

Med disse ord takker den udsendte for en god snak og ønsker begge valgte byrødder god vind fremover.

Jacob Jensen (69, pens. ingeniør) er nyvalgt for Enhedslisten i Rudersdal, medlem af Miljø- og teknikudvalget.

Tue Tortzen (56, murerarbejdsmand, fmd. 3F, Frederiksborg) har siddet 24 år i Hillerød byråd for Fælleslisten T, en tvær-socialistisk, kommunalpolitisk liste med tæt kontakt til Enhedslisten. Formand for Miljø- og teknikudvalget.

Kommunalbetyrelsesmedlemmers arbejde begrænser sig ikke til at sidde i byrådssalen og stille forslag og stemme. Et vigtigt arbejdsfelt er også at skrive læserindlæg til den lokale presse. Vi bringer her et eksempel på et af Jacobs læserbreve til lokalpressen (Frederiksborg Amts Avis og Rudersdal Avis):

Ældrepulje 2014 og budget

Ældremilliarden blev foreslået af Enhedslisten under finanslovsforhandlingerne i 2013. Der var stor offentlig interesse i Rudersdal omkring fordelingen. »Så spørg dog de ældre,« skrev en borger. Seniorrådet »vil hellere bruge de 12,8 mio.kr. på de ældres hjemmehjælp og prioriterer penge til den enkelte ældre frem for en styrket rehabilitering« (*Rudersdalavis* 28/1). Ældresagen anbefalede, at »fokus og de nye penge rettes mod »varme hænder«« (*Frederiksborg Amtsavis* 12/2). »FOAs medlemmer ønsker flere hænder indenfor ældreområdet, især på hjemmeplejeområdet. Dette skyldes, at de hver især oplever et stadigt stigende pres på deres vagter.« (brev 28/1). Men et detaljeret forslag til anvendelse var allerede udarbejdet før disse tilkendegivelser.

Hjemmeplejen blev dog lovet noget. Af de lovede tiltag blev over 2 mio.kr., især gåture og madlavning, ikke anvendt, fordi der er »visiteret og leveret færre timer end budgetteret på grund af mindre efterspørgsel fra borgerne«. Hvis det er sådan, hvorfor bevilger kommunen så 2,05 mio.kr. til disse to emner i ældrepulje2015? Dette spørgsmål kombineret med de mange udmeldinger i foråret sår tvivl, om de ældre virkelig blev opmærksom på de nye muligheder som tillæg til den allerede visiterede hjemmepleje.

Der har i løbet af året været megen tale om fleksibel hjemmehjælp. Den ældre beslutter sammen med SOSU-hjælperen/assistenten, hvordan den visiterede tid benyttes: gåture, indkøb, madlavning, samtaler eller praktiske gøremål. Hvis nogle ældre ønsker at benytte den ekstra tid, de er visiteret til som følge af ældrepuljen, til noget andet, bør det tillades. Tiden bør ikke tages bort fra den visiterede hjemmehjælp. Flexibel hjemmehjælp er blevet almindeligt anerkendt i Københavns kommune og mange andre steder.

På det sidste kommunalbestyrelsesmøde blev de over 2 mio.kr. skåret væk fra hjemmeplejen og benyttet til busser og hjælpemidler. Vil det samme ske med ældrepulje2015? I budgetforliget blev hjemmehjælpen skåret ned med 20 mio.kr. i 2015-18: »Effekt af investeringer fra ældrepuljen 2014 og 2015 hjemtages fra drift.« Det var ikke hensigten med ældremilliarden, at der skulle modregnes i det almindelige budget.

Enhedslisten er bekymret over de fortsatte nedskæringer af hjemmehjælpen – nu også med et nyt lovforslag i folketinget: »Kommunerne (skal) inden 2017 vurdere, hvor mange af de 147.000 borgere, som allerede er visiteret til hjemmehjælp, der kan rehabiliteres.« (KL, 13/10-2014). Kommunalbestyrelsen har ikke været forelagt en sådan vurdering. Alligevel har kommunalbestyrelsen i det nye budget accepteret en nedskæring på 20 mio.kr. på grund af ældrepuljens rehabiliteringsindsats – 3 år før 2017.

Jacob Jensen

Kommunalbestyrelsesmedlem fra Enhedslisten

Der er vilje til modstand

Som tidligere år var DKP med til de europæiske kommunistiske partiers årlige møde i Bruxelles, arrangeret af Grækenlands Kommunistiske Parti. Partiets repræsentant rapporterer her fra mødet.

Af Brian O'Brien Grønvold

Under Parolen »Europa, 100 år efter 1. Verdenskrig. Kapitalismen: krise, fascisme, krig. Kommunistiske partiers og arbejderpartiers kamp for et socialismens, fredens, og den sociale retfærdigheds Europa« mødtes den 2. Oktober 32 delegerede fra 29 lande i Europa for at diskutere den politiske situation. Fokus var, som parolen illustrerer, den voksende fascistiske bevægelse i de europæiske lande under den nuværende krise, med flere krige og konflikter til følge. Alt dette kun 100 år efter 1. Verdenskrig med alt det, man burde have lært af den og dens følger, herunder 2. Verdenskrig.

Mødet blev indledt af formanden for det Grækenlands Kommunistiske Parti (KKE), Dimitris Koutsoumpas, der fortalte om situationen set med græske øjne og baggrunden for initiativet, der inkluderer kommunistiske partier og arbejderpartier, der vil gøre op med det kapitalistiske samfund. Venstrefløjspartier var derfor ikke inviteret, såfremt de ikke tog afstand fra kapitalismen og forsøg på at reformere den.

Ifølge deltagerne var der overalt i Europa tegn på den antikommunistiske og fascistiske politik, der blev ført, ikke mindst fra den Europæiske Unions side. Et eksempel var, at den antifascistiske mindededag, d. 9. Maj, var ændret til »Europadagen«, et forsøg på at fjerne fokus fra problemerne ved det kapitalistiske system.

Venstrefløj og fagbevægelse

Venstre-partierne voldte rundt omkring i Europa store problemer for arbejderpartierne, idet de taler politik med de samme paroler om solidaritet og fællesskab, samtidig med at de plæderer og snyder folk til at tro, at nedskæringer og krige er den eneste vej at gå. De fører decideret borgerlig politik, men forklæder det i venstreorienterede begreber og paroler og er dermed medvirkende til at vildlede folk. Det vanskeliggør en folkelig modstandsbevægelse mod det kapitalistiske samfunds onder og stiller endnu større krav til arbejderpartierne evne til at formidle den realpolitiske forskel mellem partierne.

Overalt i Europa ses det også, at fagforeningerne er blevet ændret fra at være kamporganisationer, der kæmper for arbejdernes interesser, til at være organisationer, der i høj grad lader stå til og i bedste fald ikke gør modstand, når der argumenteres for krige og nedskæringer fra politisk hold, og i værste fald er aktivt delta-

gende i at forringe arbejdernes vilkår under påskud af krisens nødvendighed. Men det er ikke krisen, der nødvendiggør nedskæringer og krige, men det kapitalistiske system. Mange lande i Europa har store militær- eller våbenproducerende virksomheder eller ejer store andele af disse virksomheders aktier og har derfor en helt umiddelbar interesse i krig. I Norge ejer staten majoriteten af aktierne i de våbenproducerende fabrikker, mens det neutrale land Sverige har et område på størrelse med Belgien, hvor NATO får lov at øve krig mod Rusland, samtidig med at samtlige EU-lande er tvunget til at opruste på baggrund af Lissabon-traktatens formulering om »fortsat forbedring af den militære kapacitet«.

Antikommunisme og modstandsvilje

Al denne krig og krigsforberedelse sker mens kommunismen og dens symboler rundt om i Europa forbydes. Der opmuntres til konflikter i alverdens lande, hvor man ikke er tilfreds med den førte politik, ikke mindst i Ukraine, hvor Vesten utilslørt støtter en regering med medlemmer fra direkte fascistiske partier. Mange ukrainske borgere ønsker dog en anden retning. Ifølge den ukrainske kammerat var der lavet en undersøgelse, der viste, at 70% af den ukrainske befolkning ønskede socialisme, og det vel og mærke i et samfund hvor 70% af befolkningen har oplevet socialismen på egen krop.

Så selvom de politiske eliter rundt omkring i Europa ønsker krig og nedskæringer, er der tegn på en folkelig modstandsvilje, som de kommunistiske partier og arbejderpartierne kan bruge til at fremme kampen mod det nedbrydende kapitalistiske samfund.

Mødet i Bruxelles gav dermed et godt overblik over de problemer anti-kapitalistiske partier står overfor i hele Europa, men samtidig også et billede af, at der er røre i samfundene, en utilfredshed med situationen og en vilje til at forandre den til det bedre.

Mine dage i fremtiden II

Blomstrende landskaber

Vi forlod vor rejsende i fremtidens land, mens han stod mellem Berlins ruiner og funderede over den krig, der var slut tredive år før, og dens følger for nutiden. Her kommer sidste del.

Af Henrik Stamer Hedin

Fem år senere, da jeg kom igen efter nogle år i Afrika, var ruinerne væk eller restaureret. Domkirkens tårne havde fået nye spir, og der var ingen huller at se i puds.

Denne gang var jeg i landet som officiel gæst, deltager i en international konference, og jeg boede på Hotel Stadt Berlin lige ved Alex og TV-tårnet. Fra mit værelse på 31. etage havde jeg udsigt over det store, åbne område mellem jernbanen og floden, og den vej gik jeg også, når jeg skulle til møderne i Palast der Republik. Området havde i årevis ligget øde hen som et gigantisk bombekrater, hvad det sikkert også var; nu var det lagt ud til park, nye huse i gammel stil var skudt op med hyggelige restauranter og cafeer, og det forsømte og forfaldne kvarter op mod Muren, hvor jeg nogle år før havde købt berli-

ner-Pfannkuchen, var ryddet for at give plads til moderne lejlighedsbyggeri.

Gaderne, som før havde været så fredelige, var fulde af biler, ikke mindst Volvo'er. Vi spurgte vores *betreuer*, hvem der dog havde råd til at køre i importerede biler i den prisklasse. Det havde bygningshåndværkerne, sagde han med slet skjult misundelse og et blik på de nye bygninger, som omgav os; selv var han akademiker og ansat ved radioen på fast løn.

Overfloden af penge fandt også andre afløb. En stram og effektiv prispolitik (en af de succeser, man i DDR brystede sig af) forhindrede, at den kunne give sig udslag i inflation. En hel del blev sparet op, og de »brødkøer«, vi herhjemme læste om i aviserne, skyldtes også pengeregighed, ikke nød. Selv så jeg nu aldrig køer i butikkerne, men nok i restauranterne ved middagstid og så under dette seneste besøg ved det nyåbnede Exquisit-supermarked, som jeg passerede hver morgen på min vej fra hotel til Palast, og hvor folk, der åbenbart ønskede at forsyne sig på vej til arbejde, stod i en velordnet række ned ad fortovet uden for spejlglasruderne og tålmodigt ventede på at blive lukket ind én ad gangen i takt med, at andre kunder forlod butikken.

Et af de afløb, der tog trykket af inflationskedlen, var det sorte pengemarked. Under et af mine første besøg i landet ville jeg på et værtshus i Kühlungsborn betale for min øl, tog et greb i lommen og stak servitricen en tilfældig seddel, og hun gik ud efter byttepenge. Men hun kom hurtigt tilbage med en fortrædelig mine i ansigtet og min pengeseddel holdt mellem to fingre og i udstrakt arm: De tog sandelig ikke D-mark, om jeg ikke havde andet? Det havde jeg ikke, men heldigvis var jeg sammen med venner.

Nu, ti år senere, havde jeg ikke det problem. Tværtimod var det tæt på, at man ikke kunne gå på gaden i fred for sortbørshandlere, der tilbød en at købe D-mark – eller dollar, eller danske kroner – til meget fordelagtige kurser. Den således indkøbte valuta vandrede videre til Intershop-butikkerne, der solgte importerede luksusvarer mod udenlandsk cash. Her var der kø – og det var ikke af turister.

Det var nyt. Også et andet fænomen var nyt: Flokkene af unge mennesker, der hang omkring de internationale tog på Ostbahnhofs perroner. De forsøgte ikke at komme med; de hang der bare og indsnusede duften

Palast der Republik og TV-tårnet; i baggrunden til venstre Hotel Stadt Berlin. Foråret 1986.

Folkemøde ved ruinen af Dresdens Frue Kirke den 13. februar 1986 i anledning af FN's fredsår og 41-årsdagen for byens bombardement.

af den store verden.

Det år var »republikflugten« på sit laveste niveau i tyve eller tredive år, men fra da af tog den til igen. Hvorfor? Jeg havde set velstanden vokse frem; jeg havde set de røde bannere med paroler forsvinde fra offentlige bygninger til fordel for en friere tone og debat, set socialismen forvandle sig fra en utopi, der måtte propaganderes for, til en naturlig ting – alt i overensstemmelse med vore drømme under verdensuret; jeg vidste, at flere og flere rejste legalt til Vesten og til resten af verden. Alligevel voksede følelsen af at være spærret inde, at måtte ud, væk. Jeg forstod det ikke. Men sådan var det.

Der gik ti år, inden jeg kom igen. Det var i DDR's allersidste dage, i efteråret 1990. »Genforeningen« – eller Kohl'oniseringen – stod for døren, hastet igennem et Folkekammer, som var valgt i en stemning af massehysteri og aldrig skulle komme til at stå til ansvar for sine gerninger. En folkeafstemning havde man ikke ulejlighet sig med. Grænsebetjenten på Warnemünde-færgen sendte mig et vemodigt, næsten taknemmeligt smil, da jeg bad ham stemple mit pas. Den slags var man allerede holdt op med.

Jeg fik mit stempel og rejste ind i fremtidens land, som nu skulle til at være fortid. Kollektivbrugene undervejs til Berlin havde fået nye siloer i rustfrit stål, der funkede i solen. Længs banen, der var blevet elektrificeret helt til Warnemünde, strakte sig brede græsgange med store flokke af sortbroget kvæg, og der var folde med rideheste. Eksprestoget kørte hurtigt og lydløst, og der var god plads. Men det kørte kun til Lichtenberg;

Ostbahnhof var under modernisering – tiltrængt. Den havde også skiftet navn til Hauptbahnhof,

Denne gang boede jeg hos en familie i et af de moderne lejlighedskomplekser, der i løbet af de forløbne ti år var bygget lige op ad den grænse, som nu snart ikke fandtes længere. Den gennemhullede Mur løb langs bagsiden af ejendommens gård, og jeg var behørigt nede med hammer og mejsel og sikrede mig et par stumper.

Var det en overdrivelse at sige, at DDR med moderniserede jernbaner og kollektivbrug ikke var til at kende igen, så var det ingen overdrivelse at sige det samme om Berlin, og det skyldtes ikke kun de mange gadehandlere, der havde slået deres boder op omkring Brandenburger Tor og TV-tårnet (hvor der var stor efterspørgsel på de DDR-produkter, de folkeejede fabrikker var brændt inde med, fordi de folkeejede butikker kun ville have vestvarer) og på selve det terræn, hvor Muren havde stået og til dels stadig stod. Allerede ved mit første besøg ti år før var der bygget og renoveret meget, og nu var der sket endnu mere. En ny by havde rejst sig af ruinerne. Besynderligt, at det hele skulle bryde sammen netop nu, hvor drømmene var begyndt at blive til virkelighed. Man så byggekranerne, der rejste sig over nybyggede og nyrenoverede huse, og tænkte: Hvornår falder også de?

Kvarteret An der Kolonnade, hvor mine værtsfolk, Heidi og Günther, boede, var én stor byggeplads. Det gamle rigskancelli lå her; senere var hele området afspærret grænsezone, således endnu ved mit forrige besøg, men det var altså blevet åbnet op

siden. Lige bag huset – et trefløjet kompleks i »postmoderne« stil med betonelementer, der var omsorgsfuldt overfladebehandlede, så de lignede den grimme, grå cementpuds, som før havde præget byen – ude i selve »dødsstriben«, hvor de unge nu daskede rundt og sparkede grønsværen op, mens harene, der tidligere havde haft kronede dage i de mennesketomme buskader, flygtede til alle sider, skjulte en lav, grøn høj resterne af Hitlers førerbunker: Et af meget få endnu synlige minder om den krig, der engang havde lagt Berlin i ruiner.

I Lustgarten, som – hvad navnet ikke røber – er en temmelig stor plads i selve centrum, demonstrerede PDS, »Partiet for Demokratisk Socialisme«, som det Socialistiske Enhedsparti nu kaldte sig. Der var fuldt af mennesker, unge mennesker, af DDR-flag, som nu var blevet et protestsymbol, af røde faner og hammer og segl, og partiets nye, hidtil næsten ukendte ledere talte. Foran regeringsbygningen i nærheden, hvor ministrene nu tog deres ordrer fra vest, sultede tre unge mennesker i protest mod, at en populær og venstreorienteret ungdomsradio, DT-64, var blevet lukket til fordel for den vestberlinske propagandasender RIAS. Og på Marx-Engels Platz sad de to gamle herrer i bronze omgivet af stålobelisker med indætsede fotografier fra arbejderbevægelsens historie – også noget, der var kommet til siden mit sidste besøg, og Günther mente, det snart ville blive jævnet med jorden.

Selv om alle vidste, at undergangen var nær, i bogstaveligste forstand: At DDR's undergang allerede var bestemt og fastsat og lå mindre end en måned ude i fremtiden, var der en febrilsk stemning overalt, som ikke talte om nederlag – en op- og nybrudsstemning som af sejr og nye muligheder. Til *rote fête* i Haus am Kolnischen Platz, den tidligere partihøjskole, var der en øredøvende larm, men høj stemning med bladsalg, diskussioner og røde sange. Det var, som om alt, hvad der stod til venstre, var ved at finde sammen til en ny begyndelse. Det rakte fra partiveteraner til de vestberlinske autonome, der kom strømmende ind over grænsen for at være med i fremtiden, mens fremtiden endnu fandtes. I toget fra Frankfurt an der Oder, hvor Helmuth Kohl havde talt midt imod højlydte protester og en skov af DDR-flag, hang en ung pige med hele overkroppen ud af vinduet, mens hun vinkede med begge arme:

»Grüß die DDR von mir!« Hils DDR fra mig!

Men det var alt sammen en illusion. Der var ikke nogen ny begyndelse, ingen nye muligheder. Snart var der ikke noget DDR at hilse. Og sejren var tilfaldet kræfter, der ville noget helt andet end fremskridt og en ny begyndelse.

Uden for Brandenburger Tor – der var under restauration – var et sandt gedemarked skudt op med boder, hovedsageligt bemandede af tyrker, der falbød sovjetiske

og østtyske uniformskasketter, pelshuer, emblemer med hammer og segl, DDR-flag. Ved siden af stod folk og hakkede løs på de sidste hundrede meter af Muren, eller de lod sig fotografere, som om de selv havde haft del i det, der var sket. Geskæftige handlende solgte murbrokker monteret i plastik, eller de lejede hamre og mejsler ud. En flok polakker med malerspande og hvidtekoste var i færd med at forny de murmalerier, som var blevet hakket væk dagen før.

Her gik jeg den sidste dag, jeg var i Berlin, med retning sydover. Gedemarkedet tyndede ud, og jeg kom til fredeligere egne – næsten så fredelige som dengang, Muren endnu stod. Her i ødemarken midt i storbyen ventede en overraskelse på mig. Nogle år senere skrev jeg i nærværende blad:

Der står en sokkel midt i Berlin.

Den skulle have båret et monument. Det blev aldrig bygget færdigt. Det skulle ellers have været et fredsmonument – det eneste i Berlin. Der kom imidlertid en krig i vejen.

En kold ganske vist.

Men soklen er et monument i sig selv. Den har en indskrift.

Der står:

»På dette sted holdt Karl Liebknecht i 1916 sin berømte tale mod imperialismen og krig.«

Liebknecht, da socialdemokratisk rigsdagsmedlem, senere (sammen med Rosa Luxemburg) stifter af Tysklands Kommunistiske Parti, talte til en demonstration af berlinere, der havde fået nok af to års verdenskrig. Talen indbragte ham en strafarbejdsdom for agitation mod krigen. En dom, som havde hans

Demonstration mod opstilling af NATO-raketter i begyndelsen af 80'erne.

socialdemokratiske partis velsignelse; det støttede nemlig krigen.

Så dybt var det stolte, gamle parti sunket. Men det skulle synke dybere endnu.

Liebknecht slap først ud efter Tysklands kapitulation. Hans løsladelse må være blevet mødt med blandede følelser af hans gamle partis ledere. De fik ham i hvert fald myrdet to måneder senere.

I 1951 blev monumentet – eller soklen – rejst. En hyldest til en mand, en kamp og en idé – den fredsidé, det nye Tyskland skulle bygge på. Endnu en verdenskrig havde i mellemtiden udslettet den gamle Potsdamer Platz, hvor talen i sin tid var blevet holdt, og soklen blev rejst på åbent terræn, hvorover sektorgrænsen mellem Øst- og Vestberlin gik. Da Berlin-muren blev bygget ti år senere, kom den til at ligge i det utilgængelige grænseområde mellem den indre og den ydre mur. Den dukkede først frem af glemslen igen for fem år siden.

Det efterår besøgte jeg stedet. [...]

Mens jeg stod og læste indskriften, kom andre mennesker til – to mænd og en kvinde, vestberlinere af den aldersklasse, der har annammet deres børnelærdom under nazismen og deres livsvisdom under den kolde krig. Selvglad forædthed og foragt for den slagte fjende. De spyttede ikke på indskriften, men det var lige før: SUKP's generalsekretær Mikhail Gorbatsjov på besøg i Berlin i anledning af SED's Her stod jo det forhadte navn, manden, der 11. kongres 1986. havde startet det hele, brudt den tyske idyl, havde han holdt sin mund, kunne meget være undgået. Godt, han var kulet ned og hans værk nu med ham.

Had lyste ud af de tre par flommekransede øjne, da de fik øje på mit PDS-emblem med Links tut gut i rødt på hvid bund. Der faldt et par bemærkninger; jeg fik ikke fat i ordene, kun i meningen.

Men meningen var jo også nok. Skamfuld puttede jeg mit emblem i lommen. Og de tre sejrherre vraltede videre langs den grænse, der nu kun var grænse af navn og et par dage senere ikke engang det.

Nationalhymner tynges sjældent af beskedenhed og realisme: »Deutschland, Deutschland über alles...« »Britannia, rule the waves!« »Hvo kan bestå mod Danmarks Christian i kamp?«

DDR's nationalhymne var en undtagelse. »Auferstanden aus Ruinen,« står der i første linje. Det er en rå og ubesmykket beskrivelse af virkeligheden, som den så ud, da DDR blev grundlagt efter Anden Verdenskrig.

Ruiner – det var, hvad kapitalismen, det frie marked, det frie initiativ var endt i. Alle kunne se det. Alle kunne se, at der skulle ryddes op, det gamle skulle ud, det nye ind: Socialismen.

»Vi er alle socialister,« sagde en konservativ dansk politiker.

Man gik i gang. Et nyt Tyskland begyndte at rejse sig af

SUKP's generalsekretær Mikhail Gorbatsjov på besøg i Berlin i anledning af SED's 11. kongres 1986.

ruinerne.

Der måtte bygges på egne kræfter. Hjælp var ikke at hente hos sejrherren, Sovjetunionen, som havde sine egne problemer. Og fra vest kom der heller ingen hjælp, tværtimod: Man delte landet i to. I vest blev det Socialistiske Enhedsparti forbudt. Den Frie Tyske Ungdom FDJ, stiftet af unge antinazister i eksil i 1937, blev forbudt og er det stadig. De gamle herskere vendte tilbage, ofte direkte fra nazipartiets rækker. Vesttyskland fik eftergivet sin del af krigsgælden og blev oversvømmet af Marshall-dollars. Et alternativ til den frie foretagsomhed måtte ikke findes. Vest vendte øst ryggen. Det enige, demokratiske, fredelige Tyskland, som havde været drømmen hos de tyskere, der kæmpede mod nazismen og krigen, blev saboteret på enhver måde. De, der ønskede det, blev tvunget til at lukke sig om sig selv, til at oprette deres egen amputerede stat i stedet for det enige fædreland, til at rejse grænsepæle og grænsemure. De blev drevet helt derud, hvor grænseoverløbere blev skudt ned.

Og efter fyrrer års anstrengelser lykkedes det at få taget livet af alternativet. Den frie foretagsomhed kunne genoptage sit regime. Det erobrede land blev plyndret: Folkeejede virksomheder blev foræret væk til vestlige kapitalinteresser. De moderniseringstilskud, de fik bevilget, da alle jo vidste, at DDR's virksomheder var forsømte og tilbagestående, blev overført til

de samme kapitalinteressers virksomheder i vest, som havde nøjagtig det samme moderniseringsbehov, og som nu slap for konkurrencen fra øst. For her blev de bortforærede virksomheder lukket på stribe. Produktion og kapital drog mod vest, og det samme gjorde menneskene: Tre millioner flygtede (det hed det godtnok ikke mere) i de første år efter »genforeningen«.

Én gang til besøgte jeg det, som engang havde været fremtidens land. Igen var det på gennemrejse, igen til Tjekkoslovakiet, og der var gået over ti år. Warnemünde-færgen sejlede ikke længere, så jeg kom ad »bagdøren« over Hamburg, og de landskaber, jeg kørte igennem, kendte jeg ikke. Ikke før toget holdt på hovedbanegården i Dresden. Så kendte jeg det hele igen. Eller rettere: Det gjorde jeg netop ikke.

Dresden havde jeg besøgt under den X. Verdensungdomsfestival i 1973. Der var blevet arrangeret en heldagsudflugt fra Berlin, hvor vi boede, hjemmefra med særtog klokken fem om morgenen, hjem igen langt ud på natten. Vi nød den smukke by, der var så helt anderledes end det grå Berlin – det genopførte Zwinger, det nybyggede kulturhus med messingsuppe og bjergbestigerkor. Vi besøgte veldrevne fabrikker og byttede skjorte med vore FDJ-værter.

Nu var jeg her så igen, og jeg kunne ikke kende stedet. Den smukke hovedbanegård i to etager lå øde og stille hen. Og rundt om toget sås ikke andet end forfald: Lukkede fabrikker med tomme vindueshuller, gule mælkebøtter mellem sort-røde murbrokker.

»Blomstrende landskaber« havde Helmut Kohl lovet østtyskerne. Det var langt fra alle, der troede ham. »Ich bin nicht schuld – ich habe nicht CDU gewählt,« skrev en eller anden i 1990 på væggen i et offentligt toilet på Prenzlauer Berg: »Det er ikke min skyld – jeg har ikke stemt på CDU.«

Men det havde de fleste, og resultatet blev derefter. Blomstrende landskaber havde østtyskerne haft; de havde selv skabt dem i fyrre års slid, rejst dem af ruinerne. Nu var de væk. Tilbage var ruiner.

Billederne er med en enkelt undtagelse lånt fra den danske udgave af DDR's officielle propagandatidsskrift DDR-Revu.

Putin og det nye Rusland

Oplæg ved **Jens Jørgen Nielsen** – forfatter og historiker

Onsdag den 3. december kl. 19.30

Slagelse Bibliotek – lokale 2 – Stenstuegade

Jens Jørgen Nielsen

Har haft med Sovjetunionen og Rusland at gøre i over 30 år. Rejst og studeret i landet, været korrespondent for Politiken, konsulent for private virksomheder, guide på rejser, skrevet flere bøger, ansat i projekter i tidligere sovjetrepublikker, bl.a. i Estland. Russisk gift på 22. år. Taler russisk. I dag lektor på Niels Brock og privat rådgiver for eksportvirksomheder. Var som ung medlem af KommS – DKP's studenterorganisation. Er i dag ikke organiseret i noget parti.

Fra Sovjetunionen til Putin

I hvorfor gik Sovjetunionen i opløsning, hvorfor lykkedes Gorbatsjovs reformer ikke, hvorfor endte markedsreformerne med 50 % minusvækst de første 5 år efter Sovjetunionens sammenbrud, hvorfor kom en mand som Putin til magten efter Jeltsin? Og hvorfor støtter russerne en mand, der ifølge mange vestlige medier er en krydsning mellem Hitler og Stalin?

Ukraine krisen har skabt et negativt fokus på Rusland, som ikke er set i årtier – inklusive de sidste år i Sovjetunionens liv. I landet omtales primitivt i mange vestlige medier. Konkret viden om Rusland er skrumpet foruroligende. Få danske kender det russiske sprog. Færre og færre har menneskelige kontakter i landet. Fjendebillederne har frit løb.

Mødearrangører:

Danmarks Kommunistiske Parti
Region Sjælland
Kommunistisk Parti
Vestsjælland

Efter oplægget – fri debat.

Alle er velkomne. Gratis adgang

Jens Jørgen Nielsen vil i sit foredrag forsøge at placere Rusland uden for den kolde krigs automatiske modstillinger, som er irrelevante, hvis man vil forstå landet.

Den Russiske Føderation har ændret sig markant efter snart 25 år. Udviklingen har været positiv, hvis man ser på de samfundsmæssige ændringer siden 1990'erne – økonomi, kultur, undervisning, sundhed.

Rusland er et friere land end i 1990'erne, selvom der stadig er mange udfordringer. Det bør ikke overraske, at Rusland vil gøre sin indflydelse gældende i verden.

Jens Jørgen Nielsen vil gøre op med mange af de gængse myter om Putin og Rusland.

Vi sender vores sønner

Af Carsten Rütting Schweitz

Vi sender vores sønner i krig,
hvor de marcherer over sårede lig.
Vi ser dem for os som helte.
Vi ser dem måske aldrig mere?
Vi lader os spise af med medaljer i snor.
Jeg fik en af de store
for min søn der faldt i fjor.

Indsamlingsmarked

»Fredsfestival.« Signerede plakater af Thomas Kruse sælges til støtte for fredsbevægelsens arrangement, DKP Midtjysk har købt et antal, som nu videresælges. Indtægten ved videresalg går til Skub-indsamlingen. Billedet viser en plakat uden signatur; signaturen vil sidde nederst til venstre. Ring 2625 4447 Ole Odgaard.

KRUSE

STOP KRIGSPOLITIKKEN! FREDSFESTIVAL AARHUS 2014

FREDSFORSKER JAN ØBERG, LUND

TALER - DEBAT - CAFÉ - MUSIK

LØRDAG D. 4. OKT. 2014 KL. 13 - 19

GODSBANEN, REMISEN, SKOVGAARDSGADE 3, 8000 AARHUS C

OPTOG FRA RÅDHUSPLADSEN KL. 12

NEJ TIL NYE KRIGSFLY!

ARR.: ÅRHUS MOD KRIG OG TERROR

Samling af danske kommunister

Af Jacob Jensen

Med dette formål afholdt Pensionisternes Kulturforening af 1965 et debattmøde 1. oktober, hvortil den havde indbudt repræsentanter fra KP, KPId og DKP. De forskellige synspunkter blev lagt frem og blev debatteret. Var de af en sådan karakter, at de retfærdiggør en fortsat splittelse? Det mente mødedeltagerne ikke, og resolutionen blev enstemmigt vedtaget. Splittelsen er så dyb, at partiernes medlemmer end ikke mødes og diskuterer meningsforskellene. Vi støtter stærkt forslaget om, at sådanne møder igangsættes blandt medlemmerne af partierne og med deltagelse af medlemmer af kulturforeningen og andre kommunister, som på grund af splittelsen ikke melder sig ind i nogen af partierne. Vi støtter også forslaget om, at debat og skriftlige oplæg til møderne udveksles via et fælles debatmedie, som med brug af internettet hurtigt kan startes.

Som det også stod klart på mødet, er der mange meningsforskelle og uafklarede spørgsmål. Mange stammer fra sammenbruddet af den kommunistiske verdensbevægelse. Men det er ikke dem, som deler vandene i dagens Danmark. Der er faktisk kun ét spørgsmål, som gør, at vi ikke kan tage det første skridt i en samlingsproces, at mødes og finde en vej omkring dette spørgsmål. Det var også det samme spørgsmål, som prægede debatten på mødet.

I løbet af 1980'erne nåede flere og flere frem til den konklusion, at hvis kommunister igen skulle deltage i parlamentarisk og kommunalt arbejde, så ville det være nødvendigt med et valgforbund med VS og andre venstrekræfter. DKP's partiledelse besluttede derfor i 1989 at deltage i dannelsen af Enhedslisten. Men den fastholdt den gammeldags partidisciplin og krævede, at alle medlemmer af DKP skulle melde sig ind i EL. Mange var uenige, blev ekskluderet eller brød med DKP og samlede sig i KPId. Som standpunkterne stod dengang, så var splittelse uundgåelig. Den ene side mente, at *alle* partimedlemmer skulle være medlem af EL. Den anden side mente, at *ingen*

måtte være medlem af EL. Imellem to sådanne fastlåste positioner var der ingen mulighed for et kompromis.

DKP's daværende partiledelse, de såkaldte »fornyere«, søgte derpå at opløse DKP. Mange af de tilbageværende medlemmer af DKP, som engagerede sig i EL, så derfor ikke noget formål i at opretholde medlemskab af DKP. Mange andre forlod aktiv politik. Men en mindre medlemsskare holdt fast ved DKP. Nogle var medlemmer af EL, andre var det ikke. Blandt de sidstnævnte var der nogle, som mente, at det var principielt forkert at deltage i EL. Men DKP kunne rumme de forskellige synspunkter. Blandt medlemmerne af EL blev 9 valgt som byrådsmedlemmer her i januar.

Mens EL startede som en valgliste, overgik det snart til individuelt medlemskab. De oprindeligt deltagende partier fik kun indflydelse i det omfang, deres medlemmer kunne gøre sig gældende. EL har derfor fået en partilignende struktur med afdelinger, årsmøder, hovedbestyrelse osv. I pressen og blandt de fleste medlemmer betragtes EL som et parti i lighed med de øvrige folketingspartier. Men EL er ikke et parti i marxistisk-leninistisk forstand, og derfor begik »fornyerne« en alvorlig fejl, da de søgte at lukke DKP ned.

KPiD var fra starten modstander af Enhedslisten som et valgforbund. Da EL udviklede en partilignende struktur, fandt KPiD et yderligere argument imod kommunistisk deltagelse i EL: EL er et parti, og ingen kan være medlem af to partier. »Dobbelt medlemskab« er i deres øjne (og også KP's, siden sammenlægningen med mange tidligere medlemmer af KPId) i strid med et grundlæggende princip i marxisme-leninismen, som retfærdiggør en fastholdelse af splittelsen af danske kommunister. Problemet er, at ingen kan henvise til nogen passage i Marx' og Lenins værker, som indeholder dette princip.

Lenin sagde faktisk det modsatte i »Radikalismen«. Han henviste til de russiske erfaringer. I over 10 år op til 1912 forblev den bolsjeviske fraktion, som vi alle anerkender som det virkelige kommunistiske parti, en del af det russiske socialdemokrati. Lenin anbefalede i 1919 de engelske kommunister at søge om medlemskab af Labour, hvor der blandt medlemmerne var en diskussion om tilslutning til 3. Internationale. Lenin engagerede sig ikke i teoretiske diskussioner, om det russiske socialdemokrati var et parti i marxistisk forstand eller ikke. Om det engelske Labour konstaterede Lenin blot, at det havde en partilignende struktur med mange politiske fraktioner, og var under en reaktionær partiledelse. Der findes ikke nogen klar definition på, hvornår en organisation er en bevægelse eller et parti, og en teoretisk diskussion herom vil hel-

»Når jeg ser et rødt flag smælde...« Foto: Aage Christensen

ler ikke i den danske sammenhæng føre til noget frugtbart. Teorien om forbud mod »dobbelt medlemskab« har ikke rod i noget, Lenin har sagt.

DKP siger, at EL er en bevægelse på venstrefløjen i den danske arbejderbevægelse, hvor kommunister kan få brede kontaktflade – også med de mange tidligere medlemmer, som nu er aktive i Enhedslisten. Vi kan arbejde loyalt inden for EL uden at bryde med vore principper og uden at godkende de fejlagtige synspunkter, som også kommer frem i EL. Vi foreslår, at de kommunister, som har tid, lyst og kræfter til at deltage i Enhedslisten, skal have ret til at gøre det. Andre behøver det ikke, men kan engagere sig i andre aktiviteter. Vi må også acceptere, at mange ikke længere kan lægge kræfter i politisk arbejde, men gerne vil forblive medlem hos kommunisterne. Vi mener, at den oprindelige begrundelse for dannelsen af Enhedslisten som et valgforbund stadig er gyldig, hvilket resultatet af de sidste to årtiers spildte kræfter på separate valgkampe har bekræftet.

Det er DKP's tilgang til den debat, som forhåbentligt kommer i gang som følge af Kulturforeningens initiativ. Det kan blive begyndelsen til en ægte samlingsproces. Debatten skal foregå på fællesmøder og i et debatmedie, som Kulturforeningen har foreslået, og den skal begynde uden nogen forhåndsbetingelser. Hvis debatten skal være betinget af accept af det forbud imod »dobbelt medlemskab«, som KPId og KP har indført i deres partilove, så kommer den ikke i gang. Skal de 9 byrådsmedlemmer fra DKP forlade kommunalbestyrelsen nu som betingelse for at kunne mødes med KPId og KP? Eller skal de acceptere det »kompromis«, at de indrømmer at have gjort en fejl og derefter får lov til at sidde valgperioden ud? En åben debat

uden forhåndsbetingelser er det første skridt ud af det nuværende dødvande. Derfor har Kulturforeningens initiativ DKP's fulde støtte, og vi håber, at foreningen vil indkalde partierne til de indledende møder.

Ovenstående er Jacob Jensens personlige indtryk fra mødet i Pensionisternes Kulturforening, men hans redegørelse for »DKP's tilgang« er i fuld overensstemmelse med holdningen i landsledelsen, som flere gange har behandlet spørgsmålet om kommunistisk enhed. På mødet var DKP repræsenteret officielt ved Anker Schjerning (se billedet, taget af Arbejderens fotograf Aage Christensen), KPId ved Johnny Olsen og KP ved sin formand Jørgen Petersen. Foranlediget af den opfordring til de tre partier, som mødet endte med at vedtage enstemmigt (se andetsteds på siden), vil DKP's landsledelse på sit udvidede og åbne møde den 22.-23. november (indkaldelse andetsteds i bladet) endnu en gang tage spørgsmålet om kommunistisk enhed op til behandling. – Red.

Anker Schjerning redegør for DKP's holdning, flankeret af repræsentanterne for de to andre partier. Foto: Aage Christensen

Pensionisternes Kulturforening af 1965 udtaler:

Sæt gang i samling af kommunisterne i Danmark

Deltagerne i Pensionisternes Kulturforening af 1965's medlemsmøde den 1. oktober 2014 med temaet »Er der mulighed for samling af kommunisterne i Danmark?« med oplæg fra Danmarks Kommunistiske Parti, Kommunistisk Parti og Kommunistisk Parti i Danmark udtaler følgende:

Mødedeltagerne finder, at der mere end nogensinde er brug for samling af de danske kommunister, der trods alt har samme politiske mål. Både Karl Marx og Lenin påpegede, at netop uenighed kunne ødelægge troværdigheden til kommunisterne.

Selvom der blandt danske kommunister fortsat er meningsforskelle og uafklarede spørgsmål, så er vi af den opfattelse, at kommunisterne burde kunne diskutere disse på fælles møder og eventuelt i et fælles debatmedie samtidig med i større omfang fælles optræden i offentligheden.

Mødedeltagerne i Pensionisternes Kulturforening af 1965 opfordrer de danske kommunistiske partier til snarest at komme i gang med konkrete skridt for igangsættelse af en samlingsproces.

Det kan lade sig gøre –

Oplæg samlet / refereret af Hanne Thomsen, Århus

DKP, Midtjysk distrikt, har i efteråret 2014 taget initiativ til en studiekreds med afsæt i enhedsarbejde og vores arbejde på venstrefløjen. Grundlag for studiekredsen er Freddy Madsens erindringsbog.

I studiekredsen vil vi med baggrund i bogen – *Vilje til forandring: Mit liv som kommunist* – drøfte de erfaringer, Freddy Madsen og med ham DKP tidligere har gjort i det politiske arbejde i Folketing, i fagbevægelse, i fredsbevægelse, på arbejdspladser og i kommunalpolitik, samt drøfte de holdninger, Freddy Madsen giver udtryk for i sin bog. Vi vil i drøftelserne trække røde tråde til vores politiske arbejde i dag. Hensigten er at trække lærdommen ud af tidligere tiders erfaringer, og forbinde disse til den kamp, der pågår i dag.

Studiekredsen henvender sig selvsagt til både kammerater i DKP, men også til medlemmer af de andre kommunistiske partier samt til sympatisører.

Studiekredsen valgte vi at indlede med fortælling om bogens tilblivelse. Ditte Scharnberg var indbudt til at fortælle om processen bag og processen i forbindelse med bogens tilblivelse.

Væsentligst fortæller Ditte Scharnberg, at Freddy Madsen med sin bog ønskede at give sine erfaringer videre; hans håb var, at de, der kom efter ham, kunne og ville drage lære af disse erfaringer. Freddy Madsen ønskede med sin bog at give sin version af udviklingen.

Vi er nu midtvejs i studiekredsen og har afviklet to aftener med følgende emner:

Enhedsarbejdet – metode og erfaringer med oplæg af Peder Pedersen.

Jeg ser Freddy Madsens bog som en beretning

Af Peder Pedersen

I mere end 25 år har Freddy aflagt beretning ved den årlige distriktskonference. Det, vi har til rådighed her, er så *Vilje til forandring: Mit liv som kommunist* – altså et livs beretning.

Når formanden havde aflagt beretning, kunne de delegerede og gæster give deres bidrag – ros, kritik eller forslag. Sådan vil jeg gerne tage min opgave her og med vægt på enhedens muligheder og problemer. Enhed – for det meste omtalt som aktionsenhed.

Aktionsenhed

Der bliver indkaldt til en demonstration mod regeringens indgreb i en overenskomst. Folk med ellers forskellige anskuelser samles om den protest, som vi er enige om. Efter demonstrationen går hver til sit, og det var så det.

Enhed dyrkes

Men især på arbejdspladser kan der opstå en enhed, der stræk-

Internationalisme – fred – solidaritet med oplæg ved Carsten Andersen.

I begge oplæg blev konkluderet, at de spor, der bl.a. ved Freddy Madsens indsats i det politiske arbejde og i ledelsen af Midtjysk distrikt blev lagt i forhold til hele tiden at have fokus på, hvor der kunne skabes enhed i arbejderklassen, og på at give kampen bredde og retning, fortsat præger de muligheder, der er for det politiske arbejde i Aarhus. Begge oplægsholdere pegede på udviklingen af den fælles faglige 1.maj, som fortsat udgør rammerne for markeringerne af 1. maj i Aarhus, samt udviklingen af en indsats i fredsbevægelsen i Aarhus præget af enhedsbestræbelser og retning.

Her midtvejs i studiekredsen kan vi konkludere, at det med studiekredsen indtil videre er lykkedes at etablere rum for de fælles drøftelser om parti, bevægelser og enhedsarbejde, hvor både partimedlemmer, medlemmer af andre partier og sympatiserende har deltaget. Det giver blod på tanden og dels gejst / forventninger til de sidste to diskussionsaftener, dels forventninger og ideer til andre og lignende aktiviteter i det midtjyske.

20. november 2014 er programsat oplæg om det parlamentariske arbejde – erfaringer med oplæg ved Henrik Quist, der repræsenterer Enhedslisten i regionsrådet i Region Midtjylland.

4. december 2014 er programsat oplæg om kampen mod EU – erfaringer med oplæg ved Anders Kock, der er aktiv i Folkebevægelsen mod EU.

Som et ekstra plus ved vores studiekreds kan nævnes, at den afvikles i KommS's tidligere bogcafé Spartacus i Studsgade i Århus. Det er godt, at vi også derved er medvirkende til, at vi alle mærker historiens vingesus og bliver mindet om kommunisternes rolle og indsats, der jo ikke var så ringe endda.

Herunder bringes de to hidtidige oplæg i deres helhed:

ker sig længere end til en aktion. Den enhed bør dyrkes, og vi har erfaringer, der viser, at der kan bygges videre på resultaterne.

Når Freddy skriver om aktionsenhed er en stor del af teksten omtale af, hvordan det netop ikke var. For socialdemokrater og kommunister bekæmpede hinanden ved generalforsamlinger i fagforeninger og på arbejdspladser.

Man gik langt i disse modsætninger. Der blev ofte brugt uhæderlige metoder. Det var ikke god moral, når man fratog modstandere ordet – eller startede rygter om en person for at diskriminere ham eller hende.

Det fremgår jo også af bogen, at da amerikanerne startede en hetz mod kommunisterne og alt, hvad der lignede kommunisme i deres øjne, så påvirkede det også fagbevægelsen og i øvrigt de politiske partier i Danmark.

Ud over Freddy's bog kan jeg anbefale bogen *Amerikaniseringen af dansk fagbevægelse*, der viser hvor direkte man udviklede den kolde krig i fagbevægelsen og brød med den internationale fagbevægelse.

Freddy hørte med til de banebrydende i DKP Midtjysk og i partiet i øvrigt efterhånden. Man begyndte at opsøge de mest fornuftige socialdemokrater på forskellige måder.

Enhedens resultat ser vi i dag som et godt eksempel på 1.

maj-dagen, hvor LO og de offentligt ansatte i FTF går sammen – og sammen med arbejderpartierne udvikler det fælles grundlag. Den udvikling kom altså ikke af sig selv.

Ved de første tiltag gik socialdemokraternes formand i protest, og i øvrigt brast forhandlingerne i første omgang. I stedet fik vi udviklet en tillidsmandsdemonstration. Men det blev altså forløberen til samarbejdet om 1. maj.

Jeg kan mene; men jeg håber at andre med poster i fagbevægelsen husker den udvikling og føler sig forpligtiget til at udvikle enheden, så det bliver en kraft. Det drejede sig om at bekæmpe den modvilje, der fandtes både blandt socialdemokrater og kommunister.

Det drejer det sig stadigvæk om.

På mange arbejdspladser gav enhedens metode resultater. På Dannebrog Skibsværft så vi meget direkte, hvordan enheden udviklede sig – i praksis; men alligevel helt efter teorien. Fælles lønkrav udviklede sig til det politiske. Når EU-modstanden og ligeså fredsinitiativerne blev fremsat som forslag, nød det tæt på 100% opbakning. Dertil kom de fælles fester efter generalforsamlingerne, der var med til at udvikle fællesskabet.

Samarbejdet mellem arbejdsmændenes klub og SID JM gav samme resultat. Det var os med enhedens metode, der satte dagsordenen. Kløften mellem S og DKP blev nedbrudt.

Det tog lidt længere tid til den anden side. Den side vi regnede for ekstreme – DKP-ML og SAP. Men det lykkedes også at vende de modsigelser til samarbejde med gode resultater.

Vi ser jo det samme i den politiske enhed. Det er værd at nævne Enhedslisten som et resultat, der beviser, at vi mere skal dyrke det, der samler, end de ting, vi kan søge til splittelse.

Til det politiske hører også enheden blandt K-partierne. Bristerne beviser ikke, at hensigten var forkert, når vi forsøgte samling. Tværtimod viser bristerne, at vi lader det kapitalistiske samfund tage byttet hjem. Det, der er enighed om i K-partierne, bør dyrkes.

Enhed er en styrke, der bør skinne som et lys på bjerget.

Det er et problem på venstrefløj, at vi ikke tager vore erobringer til indtægt – ikke opdager, at vi har åbnet en dør; men suser rundt og leder efter en, der er låst. Vi bør bruge vore erfaringer for al fremtids skyld, der viser, at vi kan skabe resultater. I Frihedskampen under besættelsen var enheden den stærke kraft. Det var det realistiske mål et frit Danmark, der kunne samle.

Fredsbevægelsen og EU-modstanden fulgte samme principper. Så når nogen spørger: Hvor er resultaterne? så kan vi klart henvise til resultaterne i den danske modstandsbevægelse – kædet sammen med det internationale, hvor lande med vidt forskellige politiske styreformers slog sig sammen for at knuse den forbryderiske udvikling.

DKP er stadig frihedskampens parti.

Eksempler som UD MED HARTLING i 1974

Der var for alvor udviklet et enhedens bål med strejker og demonstrationer i 1974. Arbejdspladser, der slet ikke var indstillet på noget som helst fagligt arbejde, var nu på ganske kort tid i en meget bevidst udvikling. Vore, DKP's, medlemmer fik

besked om ikke at fremhæve DKP, men kræve en arbejder regering – med S, SF og DKP. Men når nogen talte den sag ved demonstrationerne, råbte de fremmødte »Ud med Hartling, ind med DKP«. Det kunne vi jo ikke gøre noget ved. Men kravet »Ud med Hartling« blev en realitet.

På denne tid havde TV den skik, at lige før TV-avisen blev der spillet i pausen. Så en aften spillede de »Retræte«, og så kom meddelelsen med et citat fra statsministeren, at han opgav og udskrev valg.

Vi, og mange tæt på os, troede virkelig på, at vi var på vej mod en samfundsforandring. Det var en stemning, der holdt sig i årene der fulgte. Som lønkrav, der udviklede sig til at blive politiske, var også den internationale udvikling. Frihedskampen i Vietnam kædet sammen med arbejderklassens kamp og international solidaritet styrkede troen på sagen. Lige før 1. maj-dagen brød amerikanernes krig i Vietnam sammen. Det mægtige USA kapitulerede.

Imod Schlüter-regeringen i 1985

Parolen »Ud med Schlüter« lignede på mange måder 1974 kravet. »Ud med Schlüter, vi vil ha'en bytter« stod der på en plakat, som var udarbejdet på Dannebrog skibsværft.

Sluttelig hjalp Schlüter selv med sit rod og lovbrud.

Kampen mod A-oprustning i 1986. Der var helt bestemt kræfter, der var rede til en atomkrig mod Sovjet på det tidspunkt. De mange demonstrationer i Danmark og verden over var bestemt med til at hindre katastrofen.

»Høgene« måtte erkende, at de ikke havde den nødvendige folkelige opbakning. Men det var en farlig situation. Det kunne let gå galt ved den mindste misforståelse. Vi bør vide at vi kan skabe resultater. Vi må erkende, at vi har et ansvar. Vi skal som Nordahl Grieg synges: »Ta' vare på mennesket, varmen.«

Det er en pligt for kommunister – og det skylder vi, de »skånede liv«, verden.

Nytårshilsner

Nytårshilsener bringes normalt i januarnummeret, hvor vi også denne gang forventer, der vil være flere. – Red.

Annoncepriser i Skub

1 side	kr. 1.000
½ side	kr. 500
¼ side	kr. 250
og så videre dernedad.	

Et internationalistisk parti

Af Carsten Andersen

Når vi i denne studiekreds har et tema internationalisme, fredskamp og solidaritet, er det fordi det er et centralt og gennemgående tema ikke kun i Freddys bog, men også i DKP, i partiets oprindelse, politik, nedture og fremgange. Den socialistiske og siden kommunistiske arbejderbevægelse startede på et internationalistisk grundlag.

Det startede med Kommunisternes Forbund med parolen »Proletarer i alle lande foren jer« fra det Det kommunistiske Manifest. Under 2. Internationale blev internationalismen forenet med fredskampen, da arbejderpartierne lovede hinanden at sige nej til krigen og ikke gå i krig mod hinanden, men i stedet holde fast ved, at fjenden er vort eget lands kapitalister. Udbruddet af første verdenskrig førte derfor til splittelse af arbejderbevægelsen i socialdemokrater, der støttede deres egen stat i krigen, og kommunister, der fastholdt krigsmodstand og internationalisme.

Forholdet til Sovjetunionen var afgørende for partiet politik, muligheder og selvforståelse. Så afgørende, at man sagde, »en kommunist kendes på hans holdning til Sovjetunionen«.

Forholdet til Sovjetunionen fylder også meget i Freddys bog. På den ene side var Freddy stort set enig med Ib Nørlund, som sikrede, at partiets linie tæt fulgte SUKP's linie, på den anden side har Freddy undervejs, og ikke mindst i efterskriftet, mange gode overvejelser om de økonomiske og politiske problemer i Sovjet og i de socialistiske lande.

Disse diskussioner er det vigtigt at gennemføre, for at lære af erfaringerne og for at forstå situationen i dag på alle planer. Både internationalt og vedrørende klassekampen i Danmark.

Sovjetunionens store betydning for dansk politik og dansk arbejderklasse ses måske tydeligst i kampen om velfærden. Velfærdssamfundet er opbygget under konkurrence mellem samfundssystemerne om, hvem der kunne give de bedste forhold. Det var konkurrencen med den socialistiske verden, der fik arbejdsgivere og politikere til at afgive de indrømmelser, som vi har tilkæmpet os gennem årene.

Nu vil de have det tilbage. Nu afvikles velfærden, fordi der ikke synes at være et socialistisk alternativ.

Fjenden er vort eget lands kapitalister og militær

Den gamle sandhed er højaktuel i dag, når vi diskuterer dansk krigsdeltagelse.

Danskerne, også langt ind i socialistiske partier, betragter dansk militær, som om det var de blå baretter, der beskytter og hjælper civilbefolkningen. Dansk militær er ikke *the good guys*, men bestemt *the bad guys*. Det har betydning i forhold til dansk deltagelse i sympatiske aktioner, som f.eks. at få de kemiske våben ud af Syrien, og i diskussionen om dansk deltagelse i krigen i Mali og i den centralafrikanske republik. Der er gode argumenter for at »det internationale samfund« må gøre noget. Vi kan ikke bare se på. Spørgsmålet er, hvem der skal gøre noget.

Vi så i Libyen, hvordan et snævert FN-mandat blev misbrugt

af USA/NATO til en helt anden dagsorden. Dansk deltagelse vil ikke mindske sandsynligheden for, at USA misbruger en humanitær indsats til egne formål, tværtimod vil dansk militær øge USA's muligheder for at misbruge indsatsen. Dansk militær er mere loyalt overfor USA og NATO, end det er overfor beslutninger i det danske Folketing. Vi så i Irak og Afghanistan, at dansk militær brød de retningslinjer, de var underlagt. Forsvarets ledelse og forsvarsministeriet gjorde derefter, hvad de kunne, for at sikre, at Folketinget ikke skulle opdage det, og for at sikre, at ministeren kunne sige, »det har jeg aldrig hørt«. Forsvaret forfølger dem, der gør opmærksom på problemerne, i stedet for at retsforfølge de ansvarlige for brud og overgreb. Vi så i øvrigt omkring atomvåben på Grønland, at denne ansvarlighed overfor USA og NATO også gælder skiftende danske statsministre.

I spørgsmål om magten og spørgsmål om krig og fred må demokrati og grundlov vige for højere magters interesser. Sådan har det altid været, og sådan er det stadig.

Det er vigtigt at huske, hvis vi vil lave om på, hvem der har magten i Danmark. Hverken NATO eller et dansk militær, der er loyalt mod USA og NATO, vil acceptere en sådan ændring, uanset om den er demokratisk vedtaget ved folkeafstemning og med alle demokratiske spilleregler.

Fredskampen

Der har altid i freds- og i solidaritetsarbejdet været en diskussion om bredde kontra retning og stærke budskaber. I solidaritetsarbejdet med Vietnam søgte vi bl.a. gennem Vietnam 69 at skabe en bred modstand mod USA's krig, f.eks. ved at lave indsamling til et børnehospital. Det var ikke antiimperialistisk og revolutionært nok for De Danske Vietnamkomiteer, som i stedet lavede indsamlingen »Maskingeværer til Vietnam«. Det er den samme diskussion og de samme skillelinjer, vi har haft i diskussioner i Århus mod Krig og Terror og aktuelt i Enhedslisten. Diskussionerne har ofte kørt på, i hvilken grad vi i paroler og grundlag for demonstrationer skulle erklære os som modstandere af USA-imperialismen. Hvis vi laver demonstrationer og arrangementer, der kun henvender sig til bevidste antiimperialister, så overbeviser vi ikke nogen, man skal jo være overbevist på forhånd, hvis man skal beslutte sig for at deltage. Krigspolitikere ville elske, hvis fredsbevægelsen begrænsede sig til en lille sekterisk forening, og det ville ikke ryste dem, om vi så læste op for hinanden af Lenins *Imperialismen som kapitalismens højeste stadium*. Hvis vi på den anden side ikke vil tillade talere, materialer mv., der afslører USA-imperialismen, fortæller om den politiske sammenhæng og stiller politiske krav om en anden politik, så overbeviser vi jo heller ikke nogen. Grundlaget for vore arrangementer og demonstrationer skal være sådan, at vi appellerer til almindelige mennesker med en uafklaret bekymring for, om det nu ikke er for farligt at gå i krig, og indholdet i vore arrangementer og demonstrationer skal være sådan, at de kan gå klogere og mere afklarede derfra. Fredsbevægelsens eksistensberettigelse ligger i, at vi på den ene side har en sag, eller et formål, der appellerer til brede kredse, noget næsten alment menneskeligt, ønsket om fred. Og på den anden side har et budskab, en retning, der bryder med den førte

politik, viser imperialismens forbrydelser og udfordrer den herskende magt. Vi skal på den ene side have et bredt grundlag, så vi appellerer til brede kredse i befolkningen, så vi kan få opbakning fra bl.a. fagbevægelsen og politiske partier, og på den anden side skal vi have en retning, der appellerer til de venstrefløjsaktivister, der kan give fredsbevægelsen kød og blod, eller arme og ben og stemme.

Om FN's rolle

FN er ikke noget, vi har fået forærende. FN er opstået, fordi krigsmodstanden efter 2 verdenskrig var så stor, at folkene ikke ville finde sig i en ny krig. Sådan har det i øvrigt været med enhver international aftale om at undgå krig, fra den westphalske fred over Folkeforbundet og til FN.

FN er en tilkæmpet forbedring. Hvordan FN så bruges, er et politisk kampspørgsmål og et udtryk for den globale magtbalance. FN er et forsøg på at skabe en international retsorden. Alternativet er den stærkes ret, så en international retsorden er afgjort noget, vi skal arbejde for.

Problemet er, at ret skal bygge på magt, hvis den skal respekteres.

Indtil Sovjetunionens sammenbrud var Sovjetunionen, befrielsesbevægelserne i den 3. verden og arbejderklassen i de kapitalistiske lande sammen den magt (Moskva 69), der gjorde, at de imperialistiske lande ikke bare gjorde, som de selv ønskede, men i vid udstrækning måtte respektere nogle spilleregler i FN.

Nu mangler vi Sovjetunionen, men ellers kan man lave en tilsvarende analyse.

Da Bush ville i krig i Irak, var det et spørgsmål om styrkeforholdet mellem Bush/Pentagon og krigsindustrien på den ene side og verdensopinionen på den anden side. Verdensopinionen var den 3. verden med BRIK-landene i front samt arbejderklassen og fredsbevægelserne i USA og Europa.

FN's autoritet var stadig så stor, at det betød noget i forhold til, om amerikanerne ville acceptere krigen, om USA kunne få opbakning i FN, og i hvilken grad USA var alene om ønsket om krig.

I den konflikt har Danmark siden spillet en vedvarende uheldig rolle.

Der er meget at kritisere FN for, fordi de bliver misbrugt af USA, men hvis vi vil ændre det, gælder det om at genopbygge FN's status og ikke spille med i den kritik, som i virkeligheden tjener USA's interesser i at undergrave FN.

Om krigspolitikken

Vi har i fredsbevægelsen kritiseret Danmarks deltagelse i krigen i Jugoslavien, Afghanistan, Irak, Libyen, Mali, og nu mod IS.

Det er undervejs blevet klart, at der ikke er tale om tilfældige krige, men om en bevidst krigspolitik. Politikerne ønsker, at Danmark skal være i krig. Når en krig slutter, skal de finde en ny krig at deltage i. Anders Fogh sagde, at Danmark skal gøre en forskel ude i verden.

Og Danmark gør en forskel. Ikke ved at bombe. Det kan

amerikanerne nok gøre bedre selv, men ved at vi sikrer, at USA aldrig er helt isoleret. Danmark og nogle få andre bakker altid op.

Danmarks krigsdeltagelse legitimerer krigen overfor befolkningerne i de andre krigsførende lande og svækker dermed ikke mindst den amerikanske fredsbevægelse.

Om partiets rolle

DKP har spillet en rolle som gennemgående og bærende kraft i udviklingen af fredsbevægelsen siden 2. verdenskrig.

I 50'erne og 60'erne somme tider som dem, der lavede arbejdet, uden at det måtte nævnes, at der var kommunister med. Partiet gjorde det alligevel, og både de, der var aktive i bevægelsen, og også vore modstandere kendte kommunisternes rolle.

Vietnam-bevægelsen bidrog væsentligt til partiets gennembrud i 70'erne. I 80'ernes store fredsbevægelse mod atomraketter i Europa var det i høj grad kommunisterne, der, bl.a. igennem samarbejdskomiteen og lokalt i fredssamarbejdet i Århus, sikrede bredde og retning. Det skete i diskussion med »den diffuse venstrefløj«, som under indtryk af reaktionens kampagne mod fredsbevægelsen som Sovjets nyttige idioter forsøgte at lægge afstand til kommunisterne.

Det er min vurdering, at fredsbevægelsen i 80'erne sejrede stort og afværgede en overhængende fare for atomkrig. Derefter gik fredsbevægelsen desværre i sig selv.

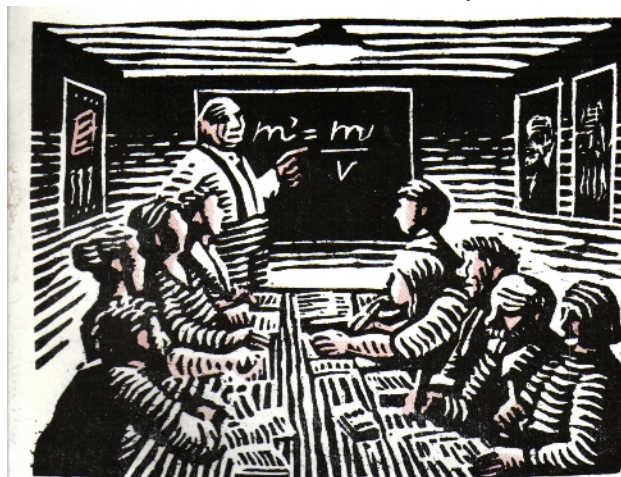
Siden spillede DKP, konkret med Peder Pedersen, en stor rolle i, at vi forsøgte at starte en fredsbevægelse igen i Århus, først med protesten mod krigen i Jugoslavien, siden med et initiativ til en bred fredsbevægelse med opbakning fra fagbevægelse og venstrefløjspartier. Nu handlede diskussionen ikke så meget om Sovjet, men i høj grad om FN og om massebevægelse eller protest.

Inden det stiftende møde startede krigen i Afghanistan, og initiativet resulterede i oprettelsen af Århus mod krig og terror.

Der er fortsat brug for, at DKP spiller en rolle for at sikre bevægelsen bredde og retning, og i andre byer, f.eks. København, er der hårdt brug for et initiativ for at sikre, at der overhovedet sker noget.

Der er plads til og brug for DKP.

fortsættes side 20

»Skoling«. Linoleumssnit af Jørn Mathiasen

Folkebevægelsen mod EU

Også i år holdt Folkebevægelsen mod EU landsmøde den sidste weekend i oktober, denne gang i Århus. DKP's delegerede var Ole Odgaard, Århus, og Brian Grønvold, København, der har taget billedet. En reportage fra landsmødet forventes at kunne bringes i januarnummeret, men kom først redaktionen i hænde for sent til at nå dette nummer.

Folkebevægelsen har ligesom de øvrige modstandskræfter i EU kunne glæde sig over fremgang ved det nylige valg til EU-parlamentet. Efter valget forlod de græske kommunister i KKE den gruppe i parlamentet, GUE-NGL, hvor de hidtil havde siddet sammen med bl.a. Folkebevægelsen. Det blev i parlamentsberetningen på landsmødet til, at KKE »har besluttet sig for at være i den tekniske gruppe af »uafhængige medlemmer« og nu »sidder i gruppe med de græske fascister fra Gyldent Daggry«. KKE har henvendt sig til DKP og bedt os

gøre opmærksom på, at det ikke er rigtigt; KKE tilhører netop *ikke* nogen gruppe. På landsmødet beklagede Folkebevægelsens parlamentsmedlem Rina Ronja Kari formuleringen.

Henrik Stamer Hedin

Alle interesserede inviteres til

Indsamlingsfest

til fordel for

lørdag, den 22. november 2014, kl. 18
Bogcaféen, Frederikssundsvej 64, 2400-NV.

Program:

- 18.00 Velkomst
- Aperitif
- 18.30 Festmiddag:
 - Græsk rundtur (menuen vil overgå flere "Michelin-stjerner"...)
 - Dessert: Flere lags lagkage
 - Kaffe – te, og lidt sødt
- 20.00 Festtale
 - Underholdning og sange med vores troubadour Per Lotteri

Pris: 150,- kr. Øl, vand, vin kan købes.

Vel mødt til hyggelig aften med kammeratligt og festligt samvær!!!

Tilmelding senest onsdag, den 19.11.
 Gerhard, tlf. 30637118, gewe@live.dk

fortsat fra side 19

Om det nationale og det internationale

Når vi arbejder med international solidaritet, handler det oftest om fjerne lande, men arbejdet og effekten af det ses i Danmark.

Selvfølgelig har modtagerne gavn af det, hvis vi indsamler konkret materiel støtte i form af penge eller naturalier, men den politiske effekt af det arbejde, vi laver, er i forhold til dansk politik, og de krav, vi stiller, skal stilles til de danske politikere.

Diktatorer i fjerne lande, præsidenter i USA og generaler i

Pentagon er rystende ligeglade med, om vi laver en demonstration på Rådhuspladsen. Vores hjælp til undertrykte folk og ofre for krige skal bestå i, at vi presser den danske regering til en anden politik. Sådan var det under Vietnam-krigen, og sådan er det stadig.

Det er vores internationale forpligtigelse som dansk fredsbevægelse og som dansk politisk parti at få den danske regering væk fra krigspolitikken.

Kun på den måde kan vi bidrage til freden.

Hermed indkaldes til

Udvidet Landsledelsesmøde

Lørdag, den 22. november og søndag den 23. november 2014

Bogcafeén, Frederikssundsvej 64, 2400 Kbh. NV

OBS! lørdag holdes mødet i kælderen med indgang fra Houmanns Allé 4.

At landsledelsesmødet er udvidet betyder, at alle medlemmer af DKP kan deltage med tale- men uden stemmeret, og at der ydes rejserefusion til LL's ordinære medlemmer og suppleanter samt til repræsentanter fra distrikterne.

Lørdag starter mødet kl. 13.00 og forventes afsluttet kl. 18.00.

Lørdag kl. 18.00 fortsætter årets indsamling til Skub med en fest i Bogcafeén – se invitationen.

Søndag starter LL-mødet kl. 09.00 og afsluttes kl. 15.00. Af hensyn til fortæring og øvrigt praktisk er tilmelding obligatorisk.

Lørdag

Forslag til dagsorden:

1. Valg af dirigent og referent
2. Godkendelse af dagsorden
3. Godkendelse af referat fra den 30. og 31. august 2014
4. Meddelelser fra distrikter og udvalg
5. Landsledelsens arbejdsplan
6. Økonomi, herunder:
 - a. Indsamling 2014
 - b. Status per 31. oktober 14
 - c. Budget 2015 – vedtagelse
7. Internationalt, invitationer og henvendelser

Søndag

Forslag til dagsorden:

8. Kommunistisk enhed ved Anker Schjerning
9. DKP's 34 kongres, herunder
 - a. Debatoplæg
 - b. Forslag til kongressens dagsorden
10. Aktuelle og politiske spørgsmål
11. Henvendelser
12. Eventuelt

Tilmelding og afbud skal ske til Gerhard Wehlitz senest den 20. november 2014 kl. 12.00 på tlf. 3063 7118, mail gewe@live.dk eller til Gitte Thomsen, tlf. 9813 9681, mail gitte.folket@post.tele.dk

5 års fødselsdag!

Ungkommunisterne fejrer, at der i november er gået fem år siden vi stiftede vores organisation i 2009. I den anledning inviteres alle kammerater til fest **lørdag d. 22. november kl. 18.00** i Nansensgade 32, 1366 København K. For tilmelding til spisning og mere info skriv til ungkommunisterne@gmail.com

Berigtigelse

I augustnummeret skrev vi (på side 16 under omtalen af Nordisk Kommunistisk Sommerlejr 2014), at »den allerførste nordiske kommunistiske sommerlejr i 2006 blev arrangeret af DKP på øen Egholm i Limfjorden«. Det er korrekt, at sommerlejren 2006 blev arrangeret af DKP og fandt sted på Egholm, men det var ikke den første – kun den første med den nuværende konstellation af deltagende partier. Jo Apollo fra KPId har oplyst, at hendes parti allerede året før tog initiativet til den allerførste lejr.

Putins Rusland

Jens Jørgen Nielsen: På egne præmisser – Putin og det nye Rusland. Frydenlund 2013, 253 sider, 249 kr.

Anmeldt af Flemming Larsen

Før jeg læste denne bog, var jeg blevet mere og mere irriteret over den hjemlige dækning af Rusland og af dets forhold til Vesten. Jeg har bestemt ikke haft noget rosenrødt billede af Putin – alene hans hjertelige forhold til Italiens Berlusconi gav ham ikke store points. Ikke desto mindre måtte jeg undre mig over de danske medier, som igen talte om Rusland, som de havde omtalt Sovjetunionen i gamle dage: Alt, hvad de sagde og gjorde derovre, blev mistænkeliggjort, mens Vestens handlinger i relation til samme land var båret af den pureste idealisme.

I den sammenhæng har det været velgørende at læse Jens Jørgen Niensens bog. Forfatteren understreger flere gange, at Putin så afgjort ikke er fejlfri, men han har sat sig for at se på vore fordomme om Rusland. Om formålet med bogen fremfører han hen mod slutningen bl.a. dette: »Hvis jeg med denne bog har kunnet bringe Rusland lidt tættere på Europa og fået nogle til at se lidt mindre fordomsfuldt på Rusland og i al beskedenhed bibragt lidt oplysning og alternative synspunkter, ja, så er min mening med bogen indfriet« (s. 245).

Dette lykkes udmærket for Jens Jørgen Nielsen, som har et grundigt førstehåndskendskab til landet. Han har i mange år arbejdet i bl.a. Rusland, Estland og Polen, f.eks. har han arbejdet som journalist for *Politiken* i Moskva. Han skriver ikke ud fra en socialistisk synsvinkel, men mere ud fra generelle vestlige middelklasse-synspunkter, idet hans hovedsynspunkt er, at Rusland må bedømmes efter samme standarder, som vi bedømmer alle andre lande, herunder vore egne. Ifølge forfatteren er synet på Rusland i vor del af verden præget af en lang række illusioner og dobbeltstandarder.

Putins succes

En af pointerne i bogen er, at de vestligt orienterede liberale kræfter i landet, som vi interesserer os så meget for, er et lillebitte mindretal. Putin har en meget stor opbakning i det russiske samfund, og det angiver J. J. Nielsen fire grunde til (s. 162-164):

1) Vesten har muligvis en positiv vurdering af Jeltsin og 1990'ernes Rusland, men det er bestemt ikke en holdning, der deles af russerne. Rusland udviklede sig til et kaotisk »Wild East«-samfund, hvor et antal oligarker på kort tid skaffede sig enorme rigdomme uden at bidrage til landets udvikling. Putin har i et vist omfang sat en stopper for de upopulære oligarkers magt. I starten af sin præsidentperiode (fra år 2000) tog han et opgør med to af de mest prominente af slagsen, Gusinskij og Beresovskij, som begge valgte at gå i eksil. J. J. Nielsen beskriver de efterfølgende begivenheder således:

»Til det nye møde i januar 2001 [der havde været et tidligere møde få måneder efter hans sejr ved præsidentvalget, *f*] var alle de inviterede oligarker helt på det rene med Putins hensigter.

Mødet var lukket, men det er senere kommet frem, at Putin i utvetydige vendinger havde sagt til dem, at de kunne beholde det, de havde »stjålet«, men fra nu af skulle de følge hans regler, betale skat, investere i Rusland og holde sig ude af politik! Gusinskij og Beresovskij's skæbner turde være et tilstrækkeligt tydeligt signal om, at Putin mente det alvorligt. De fleste rettede ind efter Putin« (s. 152).

2) Putin har formået at placere sig imellem Sovjet-nostalgi (har f.eks. fået genindført den gamle sovjetiske nationalhymne, dog med ny tekst) og en vej mod et moderne samfund med demokrati og markedsøkonomi. Dermed har han ifølge forfatteren sandsynligvis svækket mere ekstreme nationalistiske kræfter. Og på denne måde har mange russere også foretrukket hans parti frem for kommunistpartiet, der blev nydannet i 1993. Dette sidstnævnte parti har været talerør for mange utilfredse russere, men har ifølge J. J. Nielsen manglet ungdommelighed og dynamik. Kommunistpartiet er i dag det største oppositionsparti.

3) Der var langt større opbakning til Putins krig mod tjetjerne fra 1999 end Jeltsins ditto i 1994. En række tjetjenske terroraktioner i Rusland i 1990'erne har skabt samme slags reaktion som i vestlige lande efter 2001-aktionerne i USA. (Forfatteren understreger dog her, at den russiske krigsførelse var kontroversiel, og at han (Jens J. Nielsen) »ikke (vil) stå på mål for den russiske krigsførelse i Tjetjenien« (s. 164).)

4) I foråret 1999 bombede NATO Serbien uden om FN og på trods af Ruslands modstand, og næsten samtidig var Polen, Tjekkiet og Ungarn kommet med i den vestlige pagt. Disse to ting udstillede på pinlig vis Ruslands svaghed. Den russiske befolkning var dybt skuffet over Vesten, og skuffelsen gik langt ind i de ellers vestligtsindedes rækker. »Rusland skulle kunne sætte sig i respekt og have indflydelse på sin omverden« (s. 164).

Manglende viden om Rusland

Sidstnævnte punkt giver mig anledning til at bringe det første af to eksempler på, hvordan bogen har givet mig ny viden om vor store nabo mod øst. Jeg havde ikke forestillet mig, hvor rystet det russiske samfund blev i anledning af de nævnte bombninger af Serbien. F.eks. var enken efter en af de mest pro-vestlige »dissidenter« Andrej Sakharov dybt rystet og skuffet over de vestlige lande. Og Aleksandr Solsjenitsyn sagde følgende på TV:

»Russernes opfattelse af Vesten begyndte at ændre sig med de grusomme bombninger af Serbien. Det er en rimelig påstand, at alle lag i det russiske samfund var dybt og uudsletteligt chokerede over disse bombninger [...] Så opfattelsen af Vesten som primær »væbner for demokratiet« er blevet erstattet af den skuffende opfattelse, at pragmatisme, ofte kynisk og selvisk, er kernen i den vestlige politik. For mange russere var det en tung illusion – deres idealer var blevet smadret« (s. 118).

Det andet eksempel, jeg vil give på, at jeg selv er blevet klogere ved læsningen, er kapitlet »Hvorfor bliver kommunister kapitalister?« (s. 56). Det viser sig nemlig, at de, der først og fremmest berigede sig i 1990'erne, var ledende partifolk. De så

En overvejelse

Mantraet aktuelt er »skabelse af arbejdspladser«; også Enhedslisten følger mantraet.

Det er lykket for reaktionen massivt at gøre budskabet ensbetydende med »private arbejdspladser« - igen er det også budskabet fra Enhedslisten, når de taler om, at offentlige investeringer vil aflede private jobs.

Det er absurd at forestille sig, at det offentlige reelt kan »skabe arbejdspladser i det private«, når netop det private er unddraget stort set enhver form for styring eller kontrol, i alt fald af pengene. Alt hvad man kan gøre er at »forøge indtjeningen i virksomhederne« og krydse fingre for at det vil omsættes i øget produktion. Virkeligheden er – som det ligger i kapitalismens natur – at øget indtjening blot omsættes i øget profit –

deres muligheder i partiet truet som følge af Gorbatsjov-tidens reformer, men samtidig så en del af dem altså de muligheder, der nu ville blive for at drive kapitalistisk virksomhed. F.eks. udnyttede tidligere direktører af virksomheder deres viden og kontakter, sådan at de i stedet endte med at eje samme virksomheder – og skabe sig enorme formuer; blev altså oligarker, som for en dels vedkommende placerede deres penge i udlandet.

Jeg har erfaret hos ellers politisk vidende personer, hvor lidt de i virkeligheden ved om de russiske institutioner og om det russiske samfund i det hele taget – og i øvrigt har jeg blot kunnet kigge på mig selv. Hvis man vil vide noget om det moderne Rusland, er Jens Jørgen Nielsen og Frydenlunds bog et godt sted at starte. Den er skrevet polemisk, hvilket ligger i hele dens formål, nemlig at præsentere et korrektiv til vore fordomme og plædere »for en fundamental realisme i synet på Rusland...« (s. 247). Bliver man så fanget af emnet, er der rig mulighed for at gøre yderligere studier – her kan man blive godt

selve kapitalismens motiv og væsen.

Alligevel har mantraet den reelle pointe, at behovet for flere produktionsarbejdspladser er uomgængeligt nødvendigt. Også for arbejderklassens økonomiske, sociale og styrkemæssige position! Heraf følger, at det må være vores opgave at kræve flere produktionsarbejdspladser gennem offentlig produktion – den kan styres, ovenikøbet i den eftertragtede grønne retning.

Ideologisk er feltet »Private arbejdspladser kontra det der reelt virker, offentlige produktionsarbejdspladser« vores mest oplagte offensive tilgang i den aktuelle situation. Men så sandelig også strategisk.

Ole Waagensen
Lolland

hjulpet af denne bogs litteraturliste, som omfatter en række værker på engelsk, tysk, fransk, russisk og dansk.

Vestens »godhed«

I løbet af bogen sættes der også en hel del spørgsmålstejn ved den vestlige selvopfattelse – f.eks.: »Det største problem er, at USA præcist betragter sine nationale interesser som værende lig med udbredelse af demokrati og frihed« (s. 159). Eller: »Er det ikke på tide, at vi i Vesten accepterer, at vores interesser netop er interesser og ikke nødvendigvis udtryk for universelle »gode« værdier, samt at f.eks. Ruslands nationale interesser ikke er udtryk for onde værdier?« (s. 247)

Flemming Larsen er fast skribent på Det Ny Clarté og har tidligere skrevet en række artikler i bladet, hvor også denne anmeldelse oprindeligt blev bragt.

Reception

fredag, den 21. november 2014

kl. 17 – 19

Folkets Hus, Stengade 50, 2200-Kbh.

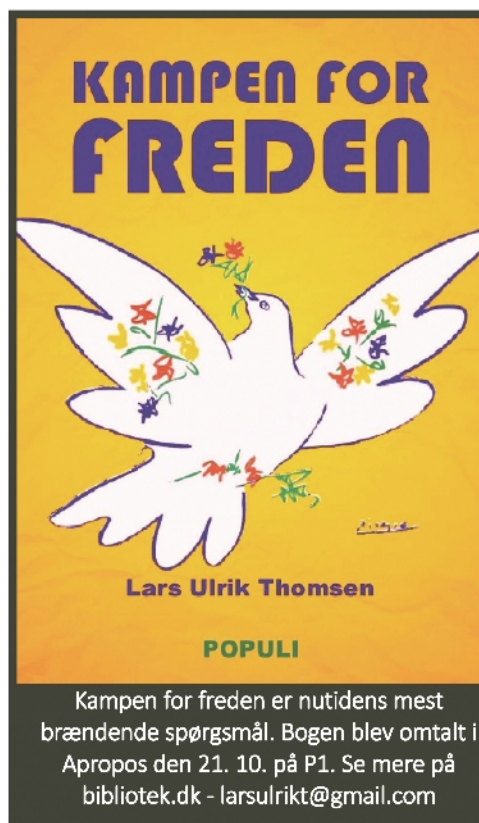
Brødrene Nielsen –

breve fra den spanske borgerkrig

Mød forfatterne til den nye bog:

Albert Scherfig, Daniel Madsen, Charlie Krautwald, Nadis Ø Zarling

Harald, Kai og Aage Nielsen, Albacete i syd-øst Spanien 1937, hvor de internationale brigader har deres hovedkvarter. Brødrene følger spændte med i DKP's avis.

Støt den røde presse

Dagbladet *Arbejderen* og *Skub*

Lørdag d. 29. november

FOA's lokaler, kl. 17- 22

Japanvej 2 Slagelse

Forbindelse fra Slagelse station
med bus nr. 901, 902, og 903

Russisk rødbedesuppe
og en enkelt vodka

Thomas Clausen
Kommunalpolitisk arbejde i Slagelse

Klaus Haase
Præsenterer egne digte

Bjørn Brønden
Covernumre af Benny Holst

Lene Bille
med sin harmonika

Fællessang

Kaffe og kage

Et støttearrangement med underholdning, hygge
og ikke mindst politik.

Alt overskud går til Dagbladet **ARBEJDEREN** og **SKUB**

Pris for deltagelse: 100 kr. + en lille pakke til lotteriet (værdi: 20-40 kr.)
Drikkevarer sælges til moderate indsamlingspriser.

Tilmelding senest torsdag d. 27. november
Anker Schjerning: 21275802 – anker.schjerning@skolekom.dk
Niels Winther: 51332546 – naverhaven4@gmail.com

Arr.: Lokalafdelingerne af Kommunistisk Parti og DKP.

Til næste års aktiviteter!

Ny 2015-kalender i DKP-omslag sælges for kr 70 i Midjysk til fordel for *Skub*-indsamlingen; billedet viser for og bagside. Kalenderen løber aldrig tør for strøm!

Kalenderen kan også fremstilles lokalt af fingernemme kammerater, som råder over PC, farveprinter og kniv til skæring af papiret. Ring for produktionsvejledning eller bestilling af kalender til Ole 2625 4447.